

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΕΚΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΡΙΘ. 34.

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἐξωτερικῷ Σελ. 12.
Ἀρθροῦ σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διὰ τριβαὶ κατ' ἀποκοπὴν.
Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεῖν νὰ διευθύνεται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.
Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπὴν, διότι γρήγορα ἢ ἄργα θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

20, ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1884.

Η ΑΡΕΤΗ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΕΙΒΕΤΑΙ.

Ρίψατε βλέμμα ἐπαισθητὸν ἐν πύσιν ἐνδιαυτήματα τῆς Ἀρετῆς, καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι καὶ ἡ ἀξιοτιμία αὐτῆς Κυρία, ἀλλάξασα σύστημα, ἀγαπᾷ νὰ κατοική πλεόν εἰς μεγαλοπρεπεῖς ριχίας καὶ νὰ περιβαλλῆται διὰ λαμπρῶν, τοῦ συρμοῦ καὶ αὐτῆς, φορεμάτων. Ἡ δειλοποίησις μετὰ τῆς αὐτοῦ Ἐκλαμπρότητος τοῦ Πλούτου, ἔστρεψε τὰ νῦτα πρὸς τὴν ἀτυχῆ Πτωχείαν, αὐτὴ αὐτὴ ἦν ἐνομιζόμεν μέχρι σήμερον ὡς μὴ πειοῦσαν διακρίσιν μεταξύ πλουσίου καὶ πένετος, καὶ ὡς μὴ περιφρονοῦσαν τὰς πτωχικὰς καλύβας. Παντοῦ Ἀρετὴ ὑπὸ Πλούτον· σπανιώτατα Ἀρετὴ ὑπὸ Πενίαν· ἡμεῖς τέλος πάντων δὲν τὴν βλέπομεν· τί συμβαίνει ἄρα γε;

Προτοῦ νὰ ἐγκύψωμεν βαθύτερον εἰς τὸ ζήτημα δὲν δυνάμεθα οὔτε τῆς Ἀρετῆς νὰ μεμφθῶμεν ὡς προσωποληπτύσης· ἡ ἐκλεγούσης τὰ οἰκητήρια, οὔτε τῆς Πτωχείας ὡς μὴ συσχετιζομένης ἢ μὴ συμβιβαζομένης τῇ Ἀρετῇ ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐξετασῶμεν καλῶς ἂν τὸ φαινόμενον τοῦτο ἦν πραγματικόν, ἢ ἂν ὁ ὀφθαλμὸς μᾶς ἀπατᾷ.

(1) πλοῦτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰ μὴ πάντοτε, εἶνέ τι ἐξέχον, εἶνέ τι ἐφ' ὃ ἐλκύεται καὶ ἄκον τὸ βλέμμα, εἶνέ τι ὀγκῶδες καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀμέσως ταῖς αἰσθήσεσιν ἡμῶν ὑποπίπτον· εἶνέ τέλος, τὸ μόνον ἴσως ἐπιδεικτικόν· ὡς τοιοῦτος λοιπὸν, καὶ πᾶν τὸ συνυπάρχον αὐτῷ καὶ

συμβαδίζον μετ' αὐτοῦ, εἴτε ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέον, εἴτε ἀνεξαρτήτως τῆς υπάρξεως αὐτοῦ ὑφιστάμενον, συνανηφοὶ καὶ τοῖς πᾶσι κατανοῦν καὶ γνωστὸν ἀποκαθίστησιν, ἐστὶ δ' ὅτε τὰς μὲν κακίας ἐλαττοῖ, τὰς δ' ἀρετὰς μεγαλοποιεῖ καὶ ἀνωτέρας τοῦ πραγματικοῦ ἐπιδεικνυσιν.

Εἶνέ τις πλούσιος καὶ ἀρκετὰ κακός; σὺν τῷ ἐπαίνῳ τοῦ πλούτου καὶ ἡ ὀλίγη κακία ἐπικρίνεται. Εἶνέ τις πλούσιος καὶ ὀλίγον εὐεῖδης; σὺν τῷ θαυμασμῷ τοῦ πλούτου θαυμάζεται καὶ ἡ μεγάλη ὥρα ὁ τῆς. Εἶνέ τις πλούσιος καὶ κάπως καλός; σὺν τῇ περὶ πλούτου εὐφημίᾳ καὶ εὐφημομνεῖα τῆς πολλῆς καλῶς συνῆς τοῦ ἀνδρός γίνεται. Οὕτω λοιπὸν ὁ πλοῦτος, ὅχι μόνον γίνεται ἀφορμὴ νὰ διακωδωνίζηται πᾶσα ἀρετὴ ἢ κακία, ἀλλὰ καὶ μέσον μεγαλοποιήσεως καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ὑπερβολικότερον παραστάσεως τῆς μὲν, καὶ ἐλαττώσεως τῆς δὲ ἀποκαθίσταται.

Ἄλλ' ἡ Πτωχεία; εἶνέ τι συγκαλυπτόμενον· εἶνέ τι περισυστελλόμενον· εἶνέ τι κρυπτόμενον, εἶνέ τι τὸ ὅποιον ἀποστρέφεται τὸ βλέμμα· ἐπομένως πᾶν τὸ συνυπάρχον αὐτῇ εἴτε ἐξ αὐτῆς ἀπορρέον, εἴτε ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως ἐκάστου, περισυλλέγεται, συγκυλίπτεται, συνήπτεται τῇ πτωχείᾳ, ἥτις ὅμως κατὰ διάφορον ὅλως τοῦ Πλούτου τρόπον, τὰς μὲν κακίας μεγαλοποιεῖ, τὰς δ' ἀρετὰς ὑποβάλλει εἰς μικρὰν ὅλως ἀξίαν.

Εἶνέ τις πτωχὸς καὶ ὀλίγον κακός; «Ὁ Θεὸς ποῦ δὲν τοῦ ὅσως δόντις—λέγομεν—εἰδὲ θὰ τρώγε τὸν κόσμον δ-

λον». Εἶνέ τις πτωχὸς καὶ ἀρκετὰ εὐεῖδης; «καρὶμα' εἰς τὸν (ἢ τὴν)—λέγομεν—καὶ εἶνέ τις πτωχὸς». Εἶνέ τις πτωχὸς καὶ ἀρκετὰ καλός; «Καὶ καλὸς νὴ ἦν—λέγομεν—τί... ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ;». Οὕτω λοιπὸν ἡ Πτωχεία μεγαλοποιεῖ τὰς κακίας, ὑποβιάζει δὲ τὰς Ἀρετὰς.

Ἄλλ' ὦμεν δίκαιοι· οὔτε ὁ Πλοῦτος πταίει οὔτε ἡ Πτωχεία· οὔτε δηλ. ὁ Πλοῦτος μεγαλοποιεῖ, οὔτε ἡ Πτωχεία ἐλαττοῖ τὰς Ἀρετὰς, διότι ἡ Ἀρετὴ εἶναι πάντοτε κακία· ὀφείλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν—καὶ ἡ πραγματικότης ἔγκειται εἰς τοῦτο—ὅτι ἀνάλογος ὁμοίως τῆς υπάρξεως καὶ παρὰ τῷ Πλούτῳ καὶ παρὰ τῇ Πτωχείᾳ· τίς ἑμῶς διχοστρέφει τὰ πράγματα; Ἡ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀξία τοῦ πτωχοῦ εἴτε φυσική, εἴτε ἠθική παροράται καὶ ἀποσκορκίζεται· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ τιμιότης του θεωρεῖται ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον πλαστὴ καὶ ἐπιτετηδευμένη.

Ἡ Πτωχεία ἐν Κύπρῳ δὲν ἀνυφοῖ τὸ γένος, ἀλλ' ὁ Πλοῦτος. Πάππος ἢ πρόπαππος πλούσιος καὶ ἰσχυρός, δίδει καλὴν φήμην εἰς τὸ γένος του. Οἰκογένεια δὲ τοιαύτης φήμης προσέχει πολὺ νὰ μὴ ἀναμυχθῇ μετὰ γενεᾶς ἀσέμου καὶ πτωχῆς, ἀδιάφορον ὅσον τιμὴ, ἀδιάφορον ὅσον ἐργατικὴ καὶ ἂν ἦν αὐτὴ.

Εἶμαι πλούσιος π. χ. ἔγω υἱὸν ἢ θυγατέρα; φροντίζω νὰ συζεύξω τοῦτον ἢ ταύτην μετ' ἄλλου ὁμοίως πλουσίου, ὁμοίως εὐκαταστάτου· οὕτω δὲ παρορῶν-

ται καὶ ἀπορρίπτονται νέοι τίμιοι καὶ ἡθικώτατοι ἱκανοὶ τὴν τ' φήμην καὶ τὴν ἀξίαν τῆς οἰκογενείας ἐν ἣ θ' ἀνκαιχθῶσι νὰ διατηρήσωσιν· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἄτοπον. Καὶ ὁ ἡθικός καὶ τίμιος πλούσιος, εἶνε ἴσος τῷ τιμίῳ καὶ ἐργατικῷ πτωχῷ· διατὶ λοιπὸν νὰ παρκαλεῶνται οἱ τοιοῦτοι νέοι καὶ νὰ μὴ ἀνκαιγνύωνται εἰς τὰ πλούτη τῶν πλουσιῶν διὰ νὰ βραβεύηται οὕτω· ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἱκανότης ἐνὸς νέου;

Πᾶν ὅ,τι λάμπει δὲν εἶνε χρυσίον· ἐνῷ χρυσίον δύναται νὰ εὑρεθῇ καὶ ἐν τοῖς πλέον ἀκαθάρτοις μέρεσι. Πᾶς ἄνθρωπος προσκτάται ἀπ' ἐκυτοῦ τὴν ἀξίαν καὶ ἱκανότητά του, οὐδεμίαν δ' ἐπιρροὴν ἔχει εἰς τοῦτο ὁ πλοῦτος· καὶ τὸ γένος ὡς πολλάκις εἶδομεν· σύμφωνος πρὸς τὴν ιδέαν μας ταύτην εἶνε καὶ ὁ ἐξῆς ἑμιμετρος μῦθος διὰ τοῦ ὁποῖου διδομεν πέρας εἰς τὰς ὑπὸ πολλῶν, ἴσως, θεωρηθητομένους ὡς φλυαρίας ταύτας.

Φλόξ καὶ καπνός.

Ὁ καπνὸς συλλογισμένος

ἔς τὴν μητέρα του τὴν φλόγα· ἔλεγε μὲ ἀπαρίαν,

—Διατὶ κ' ἐγὼ μητέρα, δὲν μοῦ λέγῃς τὴν αἰτίαν; διατὶ κ' ἐγὼ δὲν λάμπω, ἐνῷ εἰμαι γεννημένος ἀπὸ σὲ τὴν φλόγα ἥτις πνέουσι τὴν λάμψιν χύνης; καὶ τὸν σκοτεινὸν υἱόν σου διατὶ δὲν τὸν λαμπρύνεις;—

Ἐμειδίασεν ἐκείνη καὶ τῷ εἶπεν—Αἱ παιδί μου; ἡ ἐρώτησίς σου αὕτη δὲν μ' ἐκπλήττει παντελῶς· διατὶ δὲν σε λαμπρύνει ἡ λαμπρότης ἡ δική μου; τὴν αἰτίαν τούτου ὅλοι τὴν εἰξεύρουσι καλῶς.

Ἄκουσε λοιπὸν καπνέ μου, τί φρονοῦσι περὶ τούτου·

(Καὶ εἰς τοῦτο πᾶς μέγας καλὸν εἶνε νὰ πεισθῇ)

Ἐκαστος διὰ νὰ λάμπῃ πρέπει καὶ ἀπ' ἐαυτοῦ τοῦ ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὴν λάμψιν, ὅχι νὰ τὴν δανεισθῇ.

Διὰ τοῦτο καὶ τὰ τέκνα διὰ νὰ ἀναδειχθῶσι δὲν ἀρκεῖ ἀπὸ μεγάλους κ' ἐγγενεῖς νὰ γεννηθῶσι.

Φίλοι μου χωριστοί.

Σὰς εἶπα καὶ ἄλλην φοράν, ὅτι πρέπει νὰ προσέχητε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ Κυβέρνησις ἐμποδίζει, διὰ νὰ μὴ πληρῶνῃτε δυνάμει πρόστιμα καὶ νὰ φυλακί-

ζησθε, ἀλλὰ σεῖς δὲν χιπρίζετε· ἐβάλετε πείσμα, φαίνεται, νὰ γεμίτῃτε τὸ ταμεῖον τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ πρόστιμων, καὶ ἀδιάρρονον ἂν μείνητε σεῖς χωρὶς βρακί. Προχθὲς δύο καρετζήδες ἀπὸ τὸ χωρίον Μονὴν, ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον ἀδειαν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ πωλήσωσι μίαν μόνον ἡμέραν πτώτα, καὶ ὁμοῦ ἐνῷ ὑπῆρχον εἰς τὸ χωρίον τῶν ὑπάλληλων τῆς Αστυνομίας καὶ τοὺς ἐσυμβούλευσαν νὰ μὴ πωλήσωσι ποτὰ περισσότερον τῆς μιᾶς ἡμέρας, διότι θὰ καταδικασθῶσιν εἰς βάρυ πρόστιμον, ἐκεῖνοι ἐξηκολούθουν νὰ πωλῶσιν ἐπὶ 3—ὅ ἡμέρας, κατόπιν δὲ ἀφοῦ τοὺς κατήγγειλεν ὁ αὐτὸς ὑπάλληλος, καὶ ἐπλήρωσαν 10 λίρας ἀγγλικὰς πρόστιμον, παραπονούν-ται ἐναντίον τοῦ ὑπάλληλου, διότι τοὺς ἐπρόδωκεν ἐνῷ εἶνε χριστιανὸς καὶ ὁλομάζεται Ἀναστάσιος, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ, διότι καὶ ὁ ἴδιος ἐζήτησε ρακὴν ἀπὸ αὐτοῦ κατὰ τὰς ἡμέρας καθ' ἃς δὲν εἶχον ἀδειαν, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἀλλὰ ἀκούσατε νὰ σὰς πῶ φίλοι μου χωριστοί. Ὑποθέσατε, ὅτι στέλλετε καὶ σεῖς τὸν υἱόν σας νὰ πηγαίῃ καθε ἡμέραν νὰ βλέπῃ τὸ ἀμπέλι σας ἢ τὸ περιβολοῦν σας νὰ μὴ καταβαίνουν μέσα ζωᾷ ἢ ἄνθρωποι νὰ τρώγουν τὰ προϊόντα σας, ὁ δὲ υἱὸς σας πηγαίνει ἐκεῖ καὶ μένει σύμφωνος μὲ 2—3 ἄλλους ἢ μὲ κανένα βοσκόν καὶ κατεβάζουν τὰ ζωᾷ των ἢ ἐκεῖνοι καὶ τρώγουν ὅσα θέλουν ἀπὸ τὰ ὁπωρικά σας· μετὰ ταῦτα ἀφοῦ τὸ μάθετε τοῦτο ποῦ ἔκαμεν ὁ υἱὸς σας, πόσῃν ἀρά γε τραμουντάναν θὰ ὑποφέρῃ, ἡ ράχη τοῦ κ' ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀπὸ τὰ χέρια σας; Ἐτοί εἶνε καὶ ἡ Κυβέρνησις· ὁρίζει νόμους, διατάττει τοῦτο, ἐμποδίζει ἐκεῖνο, μὰ καλὰ ἢ κακὰ, ὁ Θεὸς κ' ἡ ψυχὴ τῆς πατ'· στέλλει λοιπὸν τοὺς ὑπάλληλους τῆς διὰ νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλει, καὶ νὰ φυλάττουν νὰ γίνεταί ὅ,τι θέλει· πῶς δύναται λοιπὸν ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶνε ὠρτισμένος νὰ ὑπηρετήσῃ πιστῶς, νὰ παραμελῇ καὶ νὰ μὴ πράττῃ τὰ χρέη τοῦ ἀποῦ μάλιστα θὰ τιμωρηθῇ αὐστηρὰ ὅταν φανῇ τοιοῦτος; Εἶνε δυνατόν νὰ γείνῃ τίποτε καὶ νὰ μείνῃ μυστικόν; Τώρα σεῖς θέλετε νὰ φωνάξω καὶ νὰ πῶ «Διατὶ ἡ Κυβέρνησις νὰ πάρῃ τέτοιον βάρυ πρόστιμον καὶ νὰ ἀφανίσῃ τοὺς ἀνθρώπους; εἶνε ἀδικία μεγάλη αὕτη» καὶ τέτοια, ἀλλ' αὐτὰ εἶνε κουρουφέξαλα· παραφάδες δὲν κάμνουν, διότι αὐτοὶ αἱ τὸ κάμουν καὶ ἄλλοι τοῦτο, θὰ πληρώσωσι καὶ ἐκεῖνοι τὰς 10 λίρας, διότι ὁ νόμος εἶνε τοιοῦτος· καὶ ὁ νόμος κρίνει καὶ αὐτὴν τὴν Βασίλισσαν. Τὸ μόνον ποῦ πρέπει νὰ σὰς πῶ εἶνε νὰ προσέχετε νὰ μὴ πράττετε τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐμποδίζει ἡ Κυβέρ-

νησις, διότι θὰ καταστραφῇτε ἀπὸ τὰ πρόστιμα. Ἐὰν οἱ καρετζήδες αὐτοὶ ἐζήτουν ἀδειαν διὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ πωλῶσι ποτὰ, θὰ ἔδιδον μόνον 3 σελλίνια· διὰ νὰ μὴ δώσωσι ὁμοῦ 6 σελλίνια καὶ οἱ δύο, ἔδωσαν 10 λίρας κ' εἶπαν κ' ἐνα τραγοῦδι. Νὰ λοιπὸν πῶς ἀληθεύει ἡ παροιμία ποῦ λέγομεν «τὸ σχοινὶ τοῦ χωριάτη μόνον δὲν φυάνει καὶ διπλὸν περισσεύει». Αὐτὰ λοιπὸν σὰς λέγω καὶ σκεφθῇτε ἂν αὐτὰ πρέπει νὰ πῶ διὰ τὸ καλὸν σας ἢ ὄχι.

Σὺν κομήτῃς ἔξερνα μὲς κατέβη τὴν προχθὲς Τρίτην πρωτὶ (16 ἰσταμένον) εἰς Λεμησσὸν τὸ πολεμικὸν «Ἀκαμπτος» καὶ μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνεχώρησε· ποῦ ἦτο κ' ἐφάνη ἔξαφνα; διατὶ ἦλθε; καὶ ἀφοῦ ἦλθε διατὶ ἔφυγε; τοιαῦτα οἱ περίεργοι ἡρώτων ἡμᾶς, κ' ἡμεῖς ἐρωτῶμεν σὰς, καὶ σεῖς ἐρωτᾶτε ἄλλους νὰ δώσῃ γῶρον καὶ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐρώτησις εἰς δευτέραν ἐκδοσιν.

Προχθὲς Πέμπτην (18 ὀβρ.) ἐσπέρας ραγδαία βροχὴ μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν ἤρξατο περὶ τὴν 1 καὶ ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν πίπτουσα ἐν Λεμησσῷ μέχρι τῆς 2 ὥρας καθ' ἣν τρομεροτάτη βροντὴ παρακολουθήσασα ἀμέσως ἀστραπὴν, φωτίσασαν σύμπαντα τὸν ὀρίζοντα, συνετάραξε σύμπασαν τὴν πόλιν, ἥτις μετὰ φόβου περιέμενε τὴν προσεγγίζουσαν ἡμέραν καθ' ἣν ὑπόπτευεν, ὅτι ἔμελλε νὰ ἴδῃ θύματα κεραυνοῦ, διότι τοιοῦτον ἀληθῶς προεμήνυνεν ἡ τε ἀστραπὴ καὶ βροντὴ ἐκείνη. Τὴν ἐπιοῦσαν μετὰ παλμῶν καρδίας ἡρώτα ἔκαττος τὸν γείτονά του, ὅτε διεδόθη ἡ εἶδησις, ὅτι κατὰ τὴν συνοικίαν Μαραθεφτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Λουκά Λουκαῖδου κεραυνὸς ἐνσκήψα; διήλθε τέσσαρα δωμάτια εἰς τὰ τρία τῶν ὁποίων ἐκοιμῶντο γονεῖς, τέκνα, ὑπηρετὰ· πλὴν χάρις τῷ Θεῷ! ἄνωθεν προσκεφαλίου τοῦ ὑπηρετοῦ ὁ κεραυνὸς διέρρυξεν ἐρμᾶριον καὶ συνέτοιψεν ἐν αὐτῷ φιᾶλην πλήρη ἐλαίου, πλησίον κλινῶν σιδηρῶν, ἐφ' ὧν ἐκοιμῶντο παῖδία καὶ ἄνθρωποι, συνετρίβησαν τοῖχοι, ἐθάλασθησαν διάφορα ἀντικείμενα, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἔπαθε, πράγμα ἀληθῶς θαυμάσιον.

Ἐξωτερικά θάχετε μὲ τὸ ἄλλο.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ

(Λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα τὸ γομ. Γρ. 175—185

Κρασία συνήθη ,, 160—170

Κρασία νέα τὸ γομάρι. 130—145

Ρακή σούμα. 19 βαθμ. ἡ δὲ 2, καὶ 15—2 καὶ 16.

Χαρούπη τὸ χαλεπικὸν καντάρι γρ. 82½—83 εἰς τὰς ἀποθήκας.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

δ σίτος τὸ κοιλὸν (22 δκ.) Γρ. 21—22.

ἡ κριθή „ [16δκ.] 11—13.

ἀλευρι ἐντόπιον ἡ δὲ 50—51 παρὰ.

τὸ κρέας ἡ δὲ γρ. 8—9.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΑΗΝ.

Ἐγκαλῶ τὸν Ἀστυνόμον Λεμηστοῦ εἰς τὸν κ. Φίσιερ, ἢ τὸν κ. Φίσιερ εἰς τὸν Ἀστυνόμον. τὸ πρᾶγμα εἶναι τὸ αὐτὸ, διότι μ' ἐδάγκασαν οἱ σκύλλοι του. Μάθετε ὅλοι, ὅτι εἶναι ἀπηγορευμένον νᾶχετε ἐλευθέρους σκύλλους οἱ ὅποιοι ξεύρετε, ὅτι δαγκάνουν, ἀλλ' ἡ ἀπαγορεύσις αὕτη δὲν φθάνει μέχρι καὶ τῶν ὑψηλῶν ὑπαλλήλων. ἐντρέπεται βλέπετε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. ἀλλὰ ἔχουν ἀνάγκην ἄρα γὰρ αὐτοὶ οἱ ὅποιοι φυλάττουν καλῶς τὴν τάξιν, νὰ ὑπόκεινται καὶ εἰς τοὺς περὶ τάξεως νόμους;

Κακὴ τύχη εἰς τοὺς ἀμαξήλατας ἂν συναντήσουν εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἀμαξάν του. ἂ μὲσω σημειώνονται, διότι δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκηται ἄλλη ἀμαξα εἰς τὸν δρόμον δταν εὐρίσκηται τοιαύτη Κυβερνητικὴ, κατὰ τὸ Σύνταγμα, καὶ πληρώνουν πρᾶσι μόν. Κουτοὶ ἀμαξαδες! ἀντὶ νὰ σὰς σημειώσῃ ὁ κείνος σὰς, ποὺ περιφέρεται ἄνευ ἐμπορικῆς τιμῆς ἐργασίας, σημειώσατε σεῖς ἐκεῖνον νὰ μάθῃ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἐργασίαν σας; ἢ νὰ γνωστοποιῇ διὰ κήρυκος πότε θὰ περάσῃ, ἀπὸ τὸν δεῖνα δρόμον, καὶ πότε θὰ εὐκρεστηθῇ νὰ ἀφήσῃ ἐλευθερὸν τὸν τάδε δρόμον, διὰ γὰρ προσέχουν οἱ ἀμαξαδες νὰ μὴ εὐρίσκωνται ἐκεῖνον τὸν δρόμον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἄλλο προσέξατε καλῶς! δταν περᾶ ἀπὸ τὸν δρόμον πεζὸς ὅσοι εὐρίσκεσθε ἐκεῖνον τὸν δρόμον νὰ κολλᾶτε καλὰ καλὰ τὴν ράχιν σας ἐς τοὺς τοίχους, διότι ὁ δρόμος δὲν τὸν χωρεῖ, καὶ σὰς δίδει καμὴν μπαστουνιάν, ὡς ἔκαμε προχθὲς ἐς ἓνα φίλον μου, ἐς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς.

Ἐπανερχομαι κ. Φίσιερ καὶ ἄλλοι λέγω, ὅτι πρὸς χάριν σου θὰ ἦμαι πιστὸς ἀναγραφεὺς τῶν ἀνδραγαθημάτων σου καὶ ἀμισθοῦς μάλιστα. Ἀλλὰ τὸ πόδι μου τὸ τρύπησαν οἱ δύο σκύλλοι σου ποὺ ὤρμησαν πάνω μου σὰν Ἀστυνόμοι νὰ μοῦ ἐμποδίσουν τὸ πέρασμα. Νὰ τί θὰ πῇ δάκαλος ποὺ βγάζει μισθὸν ὁμοίους τούτου; τί; δὲν πιστεύεις; Ἐρώτα τὴν δοῦλάν σου καὶ τὸν Ἀγγλον ποὺ ἦτο μαζὺ τῆς τὸ παρελθὸν Σάββατον [13]25 8βρ.] ἐσπέρας, καὶ βράβευσε τοὺς μισθιάς σου.

Καλὴν ἀρχὴν ἔβρεξε κομμάτι ὁ Ὀκτώβριος καὶ τὸ νερὸν ποὺ πίνομεν μετεβλήθη ὡς ἐκ θαύματος εἰς Πύρραν [ποτὸν διςυρητικὸν Ἀγγλικόν]. ἐπειδὴ ὅμως ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συνειθισμένοι ἐς τὰς πύρρας, διὰ τοῦτο μερικοὶ παρεπονούντο καὶ δυσκόλως τὸ ἐπίνουν. ἀλλὰ καθὼς πᾶμεν ἐλπίζομεν νὰ καταντῇ σὴ κονάκ καὶ τότε θὰ τὸ πίνωμεν μὲ ἐν χαρίστησιν.

Διάλογος γέροντος καὶ νέου.

—Γ. Βρέ σύ! δὲν ἐντρέπεται καὶ ἡλθες ἐδῶ μέσα ἐς τὸ καφενεῖον ποὺ τραγουδοῦν καὶ χοροῦν γυναῖκες! δὲν παρατηρεῖς πόσον αἰσχρὰ χορεύει ἐκεῖνη ἡ Ἀρμενίς;

—Ν. Ἦλθα νὰ διασκεδάσω κομμάτι θεῖ.

—Γ. Νὰ διασκεδάσῃς; νὰ σκᾶσῃς! δὲν αἰσθάνεσαι καθόλου τὸ μάταιον τῆς ἀνθρωπότητος; ἔξω γρήγορ' ἀπ' ἐδῶ.

Τὴν ἐπιούσαννύκτας τὸ αὐτὸ μέρος οἱ αὐτοί.

—Ν. ὦ θεῖ! τί γυρεύεις ἐδῶ μέσα, δὲν ἐντρέπεται νὰ βλέπῃς ἐκεῖνον τὸν αἰσχρὸν χορὸν;

—Γ. Εἶμαι σκληρὸς γυνὲ μου ἐγὼ, καὶ ἐσκληρύνθησαν πλέον καὶ ἐντροπή καὶ αἰσθῆσις.

—Ν. Ναί! ἔτσι εἶναι καὶ ὁ κόσμος τὸ βλέπει. ἀλλὰ δὲν σκέπτεται καθόλου τὸ μάταιον τῆς ἀνθρωπότητος;

—Γ. Ἰσα ἴσα κ' ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ σκέπτομαι περὶ τούτου φιλοσοφικώτερον.

—Αἰ! Αἰ Κύριε Δάσκαλε! τί ἔχεις ποκάτω ποὺ τὸ ἐπανωφόρι σου καὶ τρέχει αἷμα;

—Τίποτε ἀδελφέ.

—Μὰ περίεργον! τρέχει αἷμα! εἶσαι πληγωμένος; στάσου νὰ δοῦμεν.

Σηκώνεται τὸ ἐπανωφόρι τοῦ Δασκάλου καὶ εὐρίσκεται ὑποκάτω ἓνας λαγῶς.

—ὦ! Κύριε Δάσκαλε! ἀκατανόητον τοῦτο! διατί κρύπτεις τὸν λαγῶν εὐτὼ πως; ἢ τὸν ἐκλεῖπεις;

—Ἀδελφέ, μὴ με κατηγορεῖς τόσον εὐκολὰ. φθάνει ποὺ γίνεις τώρα ἀφορμὴ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ μισθός μου.

—Χα χάχα! νόστιμον πρᾶγμα! ποῖαν σχέσιν ἔχει τὸ νὰ φανῇ ὅτι κρατεῖς λαγῶν μὲ τὸν μισθόν σου;

—Μεγίστην φίλε μου καὶ ἰδοὺ. πρέπει ὅμως πρῶτον νὰ ξεύρῃς, ὅτι ὁ λαγῶς αὐτὸς εἶναι δῶρον ἐνὸς γνωστοῦ μου κυνηγοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχα πάνω μου χαρτὶ καὶ μελάνι νὰ γράψω μὲ μεγάλα γράμματα, ὅτι εἶναι δῶρον καὶ νὰ τὸ κολλήσω πάνω ἐς τὸν λαγῶν διὰ νὰ τὸν κρατῶ ἐλευθερὰ. ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ λαγῶς τιμᾶται ὡς ξεύρεται μίαν ρουπιάν, ἄμα γνωστὴ ὅτι ὁ μισθός μου εἶναι τόσο πολὺς ὥστε νὰ δύναμαι νὰ τρώω μίαν ἢ δύο φορές τὸ ἔτος λαγῶν, θὰ θεωρηθῇ ἐπ' ἀνάγκης νὰ ἐλαττωθῇ, διότι καταστρέφονται τὰ οἰκονομικά τοῦ Σχολείου.

—Καλὴ μέρα Κύριε.

—Κύριε! πρέπει πρῶτον νὰ μοῦ πῇς, πῶς τάχεις μὲ τὸν ἀδελφόν μου δεῖνα;

—καλὰ. μὲ τὸν ἀνεψιόν μου τάδε;— ὠραῖα. μὲ τὸν φίλον μου δεῖνα;—ἀξιόλογα. μὲ τὸν ἐχθρόν μου τάδε;—ἐξαίρετα. —Νὰ ξεράσῃς! ἀφοῦ τάχεις ἐξαίρετα μὲ τὸν ἐχθρόν μου, τράβα τὸν ἀραμπᾶ σου καὶ τὸ καλὴ μέρα μου δὲν σοῦ κάμνει.

Αἰ σὺ φίλε ἐκ Κτήματος! μάθε νὰ φέρεις ὡς πρέπει πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους σου. σὲ κατὰ χαρτὶ ποὺ διαβάσει ὁ κόσμος καὶ τὸ ὅποια πιστεύω νὰ μὴ τὰ εἶδες καθόλου σὺ, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παραγγελιῶν εἶναι καὶ τὸ “τίμα τοὺς μεγαλειτέρους σου” χαπαρίζεις καὶ σὺ ἀπὸ τέτοια παραμύθια, ἢ ὄχι;

Περίεργον πρᾶγμα! ἐνῶ εἴχομεν σκοπὸν νὰ γράψωμεν ἡμεῖς διὰ μερικοὺς ποὺ στέκονται μὲς ἐς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἕλονεν τριβὸν τὸ μουστάκι των, καὶ πιστεύω ὅτι καμὴν φοράν θὰ ξεχάσουν ποῦ εὐρίσκονται καὶ θὰ φωνάζουν “φέρε κ' εἰς ἐμὲ ἓνα καφε βαρὺν”. δύο ἐπιστολάς ἐλάβομεν συγχρόνως ἐκ τῆς Λευκωσίας καὶ τῆς Λάρνακος περὶ τοῦ ἰδίου τούτου πράγματος. Τὸ μὴ λυσμα τοῦτο μεταδίδεται εὐκόλως ὡς βλέπετε οὔτε καθάρσεις φοβεῖται, οὔτε ἀπαγορεύσεις Ἀρμωστικᾶς. Μὰ λοιπὸν κύριοι, μὲς ἐς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ τορνεύσῃτε τὸ μουστάκι; ἢ ἀπαριθμεῖτε διὰ τῶν τριχῶν τοῦ μουστακιοῦ τὰ ἀνομήματα διὰ τὰ ὅποια ἦλθατε νὰ ζητήσητε συγχώρησιν;

Ὅσοι ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κου. Ἄντ. Καμπανέλλη, μάθετε ὅτι πλησιάζει νὰ τελειώσῃ αὕτη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐνθα μετέβη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπὸ τίνος Ἐμπρὸς λοιπὸν! προσευχὴν διὰ νὰ κερδίσητε νὰ σὰς συγχωρῶμεν. εἰδὲ μὴ θεωρεῖται πό μακρὰ.

Γνωστὸν ἀποκαθίσταται τοῖς ἐνδιαφερομένοις, ὅτι ὁ Κος. Κωνσταντῖνος Π. Ζιγγιτζῆς ἐκ Λευκωσίας θὰ ὑπογράψῃ τοῦ λοιποῦ «Κωνσταντῖνος Χατζηπέτρου.»

[Λάρνακι 27 8βρίου 84]

Φίλε Σαλπικτᾶ

Ζητοῦνται ἀμαξαὶ ἢ λέμβοι πολλαπλαῖ καὶ πολυάριθμοι ἵνα μεταφέρωσι τοὺς πολίτας ἀπὸ τὸ ἐν μέρος εἰς τὸ ἄλλο ἐν καιρῷ χειμῶνος. Τὸ κακόμειρον Δημάρχειον ἡγόρασε καὶ τὰς πέτρας νὰ στρώσῃ τὰς διαφόρους ρύμας, ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάμῃ; «Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ μαρναντῆσμένη».

Κρίμας ποῦ γραφεν ἡ τρουμπέττα διὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἀναγνωστηρίου, διότι μόλις ἀνέτειλε καὶ ἔδυσε ὡς ἰδιόττων ἀστὴρ μὴ ἀφήσας οὐδὲν ἔχνος τῆς διαβάσεώς του. Κεραυνός.

Φίλε Σαλπικτά

Πρὸ μηνῶν ὑπαλλήλος τις τῆς Κυβερνήσεως περιελθὼν τὰ χωρία ὑπέγραψε πολλοὺς τῶν κατοίκων ἵνα βοηθήσωσιν ἄλλοι ὡς ἐργάται, ἄλλοι δι' ἀμαξῶν κ.λ. ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἤθελε κτισθῇ γέφυρα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰδαλίας κατὰ τὴν πρὸς Λευκωσίαν ἄγουν· παρῆλθον ὁ καιρὸς, ἐγένετο δευτέρα καταγραφή καὶ πάλιν οὐδεὶς λόγος περὶ γεφύρας γίνεται· ἐσκέφθημεν ὁμῶς τὴν ἀπάτην, καθ' οὓς μὴνας ὁ ὑπάλληλος δὲν ἔχει ἐργασίαν τὸν σεργιανίζει ἡ Κυβέρνησις μας καὶ τὸν πληρώνει ἀδρά, διότι παυθεὶς προδίδει τὸ μυστικόν. Αἴσιον μέλλον.

Ὁ ἐξῆς διάλογος ἐγένετο μεταξύ ὑπαλλήλου τῆς ἀκριδὸς καὶ τινος χωρικοῦ, εἰς Μεσσαορίαν.

Υπ. Ἀπῆντησας ἐν τῇ ὁδῷ χθὲς ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως;

Χωρ. Ἰννοὶ μουσιῶ εἶδα προχθὲς κάτω τῇ στὸν κάμπον δρῶν τρεῖς πάλλους.

Υπ. Καὶ διατί δὲν προσεκάλεσας αὐτοὺς ἐνταῦθα;

Χωρ. Ὁ λόος δηλοῖ εἶχα λίην δουλειάν τζέν ἡμπόρῃσα νὰ τοὺς φέρω.

Υπ. Εἶχον καὶ πῖλους;

Χωρ. Πολλοὺς πολλοὺς πηλοὺς ἐν-εἰσεν γιατί ἄλλια νερά προχτὲς τᾶκαμεν.

Υπ. Ἐπορεύοντο εἰς Γαδουράδες πρὸς εἰσπραξίν, ἔτσι ἔ;

Χωρ. Οἱ τζάνουμ εἶχα γάδαρον ἀμμά ἦτον φορτωμένους.

Υπ. Θέλεις ὀχυρωθῇ καὶ ἐφοδιασθῇ βεβαία ὅταν ἐπιστρέψουν;

Χωρ. Ἀκουσε τζῆ τ' ἀφεντικόν, ἄσσερον; οὐλον κιντάρι τρώει ἀμμά ἐπόστρεψεν ὁ λύσιμαρος κατὰ τὸν λόον σου.

Κρινάτω ὁ ἐχέφρων

Ἐκ Μεσσαορίας τῇ 12 86ρίου 84.

Κύριε Συντάκτα!

Πιστεύομεν κ. Συντάκτα ὅτι ἡ Κυρὰ Κυβέρνησις ἀποστέλλουσα ὑπαλλήλους εἰς οἰονδήποτε ἔργον τῆς τῶ παραπάν ἐπιτάττει αὐτοῖς νὰ ἦναι αὐθάδεις, ἐγώσταται καὶ ὕβρεοι λόγοι εἰς τε τοὺς περὶ αὐτοὺς καὶ πρὸς οὓς τὸ ἔργον αὐτῶν συνεχεται, ἀλλὰ μᾶλλον συνκινεῖ τοὺς, πεποιθήμεν, νὰ ἦναι πρὸς εἰς καὶ νὰ παρέχωσιν, ἐφ' ὅσον δυνατόν ἐστὶ, τοῖς πελάταις αὐτῶν πλείονας εὐκολίας. Πρὸς τὴν ἐντολήν ὁμῶς ταύτην τῆς Σ. Κυβερνήσεως ἡμεῖς σήμερον κακῶς ὑποφέρομεν ἀπὸ τὰς ὕβρεις, αὐθάδεις ὁρμάς καὶ ἀδιαφο-

ρίας τοῦ Ναζιρῶν τοῦ διαμερίσματος ἡμῶν κ. Ἀρμενίου . . . ὁ ὅποιος ἀδύνατον νὰ μὴ ἐξυβρίσῃ διαφορογλώσσως εἰς οἰανδήποτε πρὸς αὐτὸν ἀποτεινομένην ἐρώτησιν ὑφ' ἐνὸς ἔττω καὶ εὐπολύτου γεωργοῦ. Τοῦτο περὶ ποιεῖ τιμὴν θεθαίως εἰς τὴν Σ. Κυβέρνησιν, ἐὰν οὕτως ἐντέλλεται αὐτῷ. Θέλομεν δὲ δηλοποιεῖσαι καὶ τὸν κανονισμὸν τοῦ συναιτοῦ τοῦτου Ναζιρῶν, ἀφορῶντα περὶ τοῦ βουλομένου νὰ λάβῃ παρ' αὐτῷ θέσιν, ἐὼν καὶ πάλιν ἐξακολουθήσῃ τὰ συνήθη· κάμε Κυρὰ Κυβέρνησις μίαν μετὰθεσιν γενικὴν, δηλ. καὶ Ναζιρῶν καὶ Μεϊμουράδων καὶ Κολτζιδων διὰ νὰ ἀποφύγῃς σύ τε τὰ παράπονα καὶ ἡμεῖς τὸ ἄχθος τοῦτο τῆς γῆς.

Ἐκ Μεσσαορίας τῇ 12)24 8βρίου 84.

Κύριε Συντάκτα τῆς "Σαλπικτος".

Πολλοὶ ἐκ τῆς σημερινῆς νεολαίας ἤρχισαν τὸ περιφημον ἐπάγγελμα (χαρτοπαίγνιον) πωλοῦντες ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῶν τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τὴν ῥάχην τῶν, ἀμα δὲν ἔχουν χρήματα· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς πράξεως, (ἐπειδὴ τὰ κρασιά εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν οἰκῶν κλειδομένα) οἱ κερδίζοντες ἀγοράζουσιν κρασί, καὶ οἱ ζημιονόντες πορεύονται ἐλευθέρως εἰς τὰς οἰκίας τῶν κατοίκων καὶ φέρουν ὄρνιθας καὶ πίνουν τὸ κρασί· ἀρὰ γε ἀμα μεθύουσιν αἱ ὄρνιθες πηγαίνουσιν πάλιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν κυρίων τῶν; εἴθε ἡ Σ. Κυβέρνησις νὰ ἐλάβανε μέτρα τινὰ πρὸς καταδίωξιν τῆς αἰσχρᾶς ταύτης πράξεως, ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ δύστηνες χωρικοὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τιμωρήσωμεν τὰ τέκνα μας, διότι φοβούμεθα τὸ τζακιλοῦδινον . . .

Ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔχουν τὰ τέκνα τῶν εἰς τὸ Σχολεῖον ἀμα φθάσῃ ἡ τριμηνία ἢ ἑξαμηνία καὶ ζητήσωμεν χρήματα, ἀμέσως τὰ τέκνα τῶν λησμονοῦν τὸν δρόμον τῆς σχολῆς τοῦ χωρίου μας, καὶ λαμβάνουν τὸν δρόμον τῆς σχολῆς τοῦ Κτήματος· διατί ἀρὰ γε;

12 8βρίου 84.

Ἐξ Ἱεροῦ Κήπου (Πάφου.)

Φίλε Σαλπικτά! (Λευκωσία 1 8βρ. 84)

Καταχωρίσατε παρακαλῶ εἰς τὸ φύλλον σας τὸ ἐγκλειστον ποίημα πρὸς Μητρίαν ποιηθὲν ὑπὸ τῆς Κας. Πολυξένης Λοιζιάδος Διευθυντρίας τοῦ Παρθεναγωγείου Λεμησσοῦ. Τὸ ποίημα τοῦτο δημοσιευόμενον πιστεύω, ὅτι θέλει ὠφελησέ.

Τῇ φίλῃ μου Ἀμαλίᾳ.

Περίλυπα τρεῖς ὄρφανὰ μὲ μάτια δακρυσμένα
Γῆν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τοὺς ζητοῦσι τὰ καυμένα!

Ἡ μάνα τοὺς—βουλή πικρά!—στοὺς οὐρανοὺς κρυμμένη

Τηρᾷ τὴν γῆν τὴν ἄχαρη . . . καὶ ἐκείνη δακρυσμένη!

Κτυπᾷ τὸ στήθος σιγαλὰ μὴ ἄγγελοι ξυπνήσουν

Μήπως τὰ δάκρυα τὰ πολλὰ τὸν Πλάστην παροργίσουν.

Μάνα τοὺς! σῶπα· —Ἄν εἴξευρες! —Ἄγγελος τὴν ζωὴν τοὺς

Μορφὴν ἐνδύθη μητρυιάς κοντὰ εἰς τὴν στρωμνὴν τοὺς.

Πῶς ἀγρυπνεῖ σὰν πάσχων χλωμὴ εἶν' ἡ θωριά της;

Καὶ πῶς τ' ἀπτέρωτ' ὄρφανὰ θερμαίν' ἡ ἀγκαλιὰ της;

Σὰν μάν' ἀγρύπνητη καὶ αὐτὴ! μὲ χεῖλην ζηραμμένα

Πότε στὸ πλάγι τ' ὄρφανου μὲ μάτια στηλωμένα,

Καί ποτε ἀκροποδητὶ τὸ ὄρφανὸ σκεπάζει . . .

Καὶ ἀφουκρᾷται μὴ πονῇ ἢ μὴ ἀναστενάξῃ!

Τρεμουλιασμένη δὲ βαστά τὸ φάρμακον νὰ δώσῃ

Μὴ τ' ὄρφανό σου τῆς βλαφθῇ! πῶς τρέμει νὰ τὸ σῶσῃ!

Ἄν εἴξευρες, ὦ μάνα τοὺς, μ' ἀμάρταντο στεφάνι

Ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ποῦ μάνας χεῖρ φθάνει.

Ὡ θὰ τὴν ἐστεφάνωνες! καὶ τοῦ θεοῦ τὸ μάτι

Θὰ δάκρυζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ αὐτὸς θὰ τὸ ἐκράτει! . .

Ἡ ἀγκαλιὰ σου θ' ἀνοίγῃ νὰ τὴν σφιγκταγκαλίσῃ

Τὴν Ἀμαλίαν πώγεινε μάνα πρὶν νὰ γεννήσῃ!

Ἀγθοῦν τὰ ἄνθη στοὺς δρυμοὺς εἰς τοῦ χειμῶνος πάλιν

Ζωογονεῖται τ' ὄρφανὸ εἰς μητρυιάς ἀγκάλην!!!

Εὐρύχου 21 Αὐγούστου 1884.

Η. Λοιζιάς.

Αἶνιγμα 33.

Τὰς ἀρετὰς ὡς κάτοπτρον σαφὲς ἀπεικονίζω
τὸ ὄνομά μου ἐξ ἀπλῶν ἐγὼ συναπαρτίζω
Γραμμάτων πέντε καὶ ἂν ποθῇς τὰνάπαλιν
νὰ μ' εἰπῇς,

θὰ μ' ἴδῃς ἀμετάβλητον τὸν ἑαυτὸν σου τήκεις.

Ἐκ Μεσσαορίας

Ω. Ἀκάμας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἢ ΚΥΠΡΟΣ ἐν Λευκωσίᾳ.